

двѣсте отборъ мустаци и ща да ида и на четирите крайове на градътъ съ факелъ въ едната рѣка, а съ тая сабя въ другата. Като сѣмъ са билъ тукъ-тамъ презъ животътъ си и като сѣмъ са намиралъ при превзimanieto на много градове, дѣто, да ви кажа право, ние сме имале много хора, много коне и крѣвъ до колѣне, то не трѣба да са плашите, че азъ не ща мога да издържа общанието си. Трѣба да са кове желѣзото, дорде е горѣщо. Такова бѣше мнѣнието на баба ми, такова е и моето. Другаринъ ли ми е той или ми е врагъ, за това азъ не ни ща да зная. Тоя ли е, онзи ли е или е друга, азъ нищо не разбирамъ. Това ли име той носи или друго, и това ми не трѣба да зная . . . Въ такива минути азъ са не считамъ за човѣкъ. Сичко са заключава въ остризото на сабята ми. Огнь подъ тоя покривъ! Удрий съ мѣждракътъ си тоя гражданинъ! Така, така! При мене! Рануки, Рануки! Убивай, обирай! На пристѣпъ!

Много гласове.

Слазай, лжливцу!

РАНУКИ (отрива челото си).

Какво бжрщолеватъ тие търговци?

Сѣзаклѣтниците.

Ида до дявовете съ своите отбранни мустаци.

РАНУКИ.

Така ли е господа? Азъ ви не разбирамъ! Искате ли да са биеме или не? Но какво говора азъ? Немѣ фесовете на старите бабички излазятъ нѣкогашъ да са биятъ на бойното поле! Азъ мислѣхъ, че вие искате да са биете.